

5 La música per a piano

Enric Granados era un extraordinari pianista i un gran improvisador. Va compondre més de 300 partitures per a aquest instrument amb brillants peces de concert, obres pedagògiques i algunes transcripcions (per exemple d'Scarlatti). Cal destacar:

1892-1900

"**Danzas españolas**", recull de 12 peces d'estil més clàssic, molt conegudes i que li van donar un reconeixement de músics tan importants com Saint-Saëns, Massenet, Grieg o K'ui. Destaquen les núm. 2 ("Oriental"), la 4 ("Villanesca"), la 5 ("Andaluza") o la 6 ("Rondalla aragonesa").

1895 ca.

"**Valses poéticos**".

1904

"**Allegro de concierto**", dedicada a Malats, és una virtuosa partitura amb què va guanyar, a Madrid, un polèmic premi de composició d'una obra obligada per a concursos de piano.

1904

"**Escenas románticas**".

1911

"**Goyescas**", sens dubte l'obra principal de Granados. Es tracta de dos quaderns amb el títol "Los majos enamorados" inspirats en l'obra del pintor Francisco de Goya. Són 7 obres, de les quals podem destacar "La maja y el ruiseñor" i "El pelele".

Inici de la Dansa núm. 2 "Oriental".

Granados i el seu inseparable piano Pleyel el 1914.

La tècnica del **pedal** és un dels recursos tècnics en què més va innovar Granados. Va desenvolupar un seguit de símbols de gran precisió per a les seves partitures, mai utilitzats abans i, fins i tot, va escriure diversos tractats sobre el seu ús. Precisament, la sonoritat tan especial de la música de Granados rau en l'ús subtil del pedal per tal de trobar un equilibri entre les ressonàncies harmòniques sense que això afecti la melodia.